

den, sagde »det såkaldte kommunale selvstyre«. Det er vel nok en holdning, der er karakteristisk for regeringen, men det er aldrig før blevet sagt så direkte, at kommunerne skal have mindre indflydelse og staten mere magt.

Det underbygges i øvrigt også på side 12 i lovforslaget under afsnittet om de administrative konsekvenser. Her står der nemlig, og det er værd at lytte til, for det er kendt stof, idet vi jo i anden sammenhæng for øjeblikket arbejder med call in-bestemmelser: »Der kan dog være behov for en øget anvendelse af ministerens beføjelser (indsigelse, indkaldelse og klage) i overgangsperioden, til de første planer, der er udarbejdet efter lovens regler, foreligger.«

Hermed skulle ministeren have sikret sig, at alle i 5 år er blevet vejledt om, hvad der er bedst. På den måde forsøger ministeren at sikre sig, at hans holdning ligger i rygraden på både embedsfolk og politikere, for ministeren kan åbenbart ikke forliges med den tanke, at kommunerne i deres planlægning foretager en afvejning af forskellige interesser, og at denne afvejning tager sit udgangspunkt i lokale forhold.

Det forhold, at en kommune har sin egen opfattelse af, hvordan en opgave skal løses, og hvordan den lokale dialog med borgerne skal foregå, passer ikke ind i regeringens centralistiske og detailstyrende politik. Her gælder vi ved bedst-holdningen. ». . . Men øget statslig kontrol og ensretning« for at citere Danske Kommuners lederartikel igen »fremmer ikke lokalbefolkningens politiske ansvarlighed og engagement.« Vi er enige i Venstre. Tværtimod er det sådan, at man har fundet ud af det i Østeuropa, mens den danske regering ikke kan lade være. Lejlighedsvis viser den sit sande ansigt. Den kan ikke værne sig til, at befolkningen selv er i stand til at vælge, hvor den helst vil handle, og man kan med rette spørge: Hvad bliver det næste? Hvad kan befolkningen ellers forvente af regeringen på dette område? Er der andre virksomheder, som skal underlægges de samme grænser for størrelse? Hvor langt vil regeringen gå?

Den har tidligere vist, at den forstår det med regulering. Det så vi f.eks. med lukkeloven. Her besluttede man, at hvis en butik havde en omsætning på over 12,5 mio. kr. ekskl. moms, måtte den ikke have åbent om søndagen. Hvad har vi oplevet? At det bl.a. har bevirket, at 20 mindre FDB-butikker nu er nødt til at lukke om mandagen, fordi de har fået for stor succes med søndagsåbent. Det er ikke sådanne beslutninger, der fremmer et handelsliv i de mindre samfund.

I øvrigt finder Venstre det helt urimeligt, at lovforslaget fremkommer på indeværende tidspunkt. For øjeblikket har regeringen i erhvervsministerens regi besluttet at nedsætte en butiksstrukturkommission, der bl.a. skal overveje en lang række faktorer vedrørende udvikling i dansk detailhandel, faktorer, som må ses i forbindelse med overvejelser om lovinitiativer, f.eks. lønsomhed, forbrugernes behov og ønsker, brancheglidning, udvikling i befolkningens transportmetoder osv.

Endvidere har regeringen i indenrigsministerens regi nedsat en opgavekommission, der skal se på fordelingen af opgaverne mellem kommunerne, amterne og staten. Det er derfor efter Venstres opfattelse helt urimeligt at foregribe resultatet af det arbejde, medmindre man ikke tillægger kommissionens arbejde nogen vægt eller regeringen ikke er i stand til at koordinere arbejdsopgaverne.

Regeringen ved godt, at den er gal. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det nemlig, at butiksstrukturkommissionen skal fremsætte sine anbefalinger inden udgangen af 1997, og i forbindelse med opfølgningen af butiksstrukturkommissionens anbefalinger vil forslag, der måtte berøre planloven og dens administration, blive overvejet. Hvorfor respekterer man ikke det arbejde, der er sat i gang, og afventer resultatet heraf?

Det samme gør sig gældende for kompetencefordelingen mellem amterne og kommunerne. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det, at der ikke ændres på kompetenceforholdet, men ifølge lovforslaget får amterne kompetence til at foretage afgrænsninger af de centrale bydele, inden for hvilke detailhandelen kan placeres.

Endvidere skal amterne vurdere behovet for nybyggeri og omdannelse af eksisterende bebyggelse i byzonerne til butiksførmål. Amterne får hermed kompetence til at planlægge i byzone på et detaljeringsniveau, der forudsætter et detaljeret kendskab til byområderne og bygninger. Det er et klart brud med princippet om, at det er kommunerne, der er planmyndighed inden for byzonen.

Man har altså ønsket at ændre opgavefordelingen mellem kommunerne og amterne. Det er uforståeligt, når regeringen samtidig afventer opgavekommissionens arbejde.

Hertil kommer så, at lovforslaget angiver en uklar rollefordeling mellem amternes og kommunernes planlægning. Vi får for at sige det ligeud dobbeltadministration. Det er utroligt,